

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji, in veljá po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXIX.

V Ljubljani, 10. grudna 1886.

List 50.

Družbe treznosti.

(Dalje.)

„Kdor se ogiblje pijanosti in z božjo pomočjo trezen ostane ter zato marsiktero nadlogo prenese: temu bode Bog podelil zaslužen krono mučenikov.“ Sv. Avgustin.

Iznajdljiva domišljija Ircev dajala je tej pijači vsa mogoča ljubeznjiva imena, kakor: oče, mati, sestra, brat, moje veselje, moj biser itd. Verli irski duhovni so pridigovali zoper to zlo. Pregovorili so nekte, da so prisegli, da ne bodo več pili žganja. Toda marsikteri prebrisan Irec si je znal pomagati. Pripoveduje se, da je nekdo prisegel, da mesec dan ne bo žganja pil; pomakal je pa kruh v žganje in ga jedel. Drugi je prisegel, da ga ne bode na zemlji okusil; splezal je pa na drevo in tam izpraznil svojo stekleničico. Tretji je prisegel, da ne bode vžil niti kapljice žganja ne znotraj ne zunaj hiše; vstopil se je pa čez prag tako, da je imel jedno nogo zunaj, drugo notri, ter je pil. Tako je skušal marsikdo utolažiti svojo vest in je menil, da ni prelomil prisege. Pa kaj to pomaga, ker vsegavednega Boga ni mogoče goljufati. Ravno ta strah, da bi le prisege ne prelomili, kaže pa jasno, kako terdno versko prepričanje jih je še navdajalo.

Milostljivi Bog tega ljudstva, ker je bilo tako stanovitno v veri, ni mogel zapustiti. Ko je bilo že skoraj blizo propada, se ga je usmilil, obudivši mu aposteljna, kateri si je izbral za svoje geslo; „Boj proti žganjepitju, proč s žganjem“! Bil je to kapucin o. Theobald Mathew (izg. Metju). Rojen je bil ta silo veliki dobrotnik irskega naroda v Tomastavnu na zapadnem Irskem l. 1790. Njegovi stariši so bili jako pobožni in še precej imoviti. Želeli so, da bi njihov sin postal duhoven, zato so ga dali v šolo. Izročili so ga nekemu zavodu, v katerem je bilo strogo prepovedano piti žganje. Mlademu Mathewu se je pa ta pijača tako priljubila, da je ni mogel opustiti. Nekega dne so nadzorniki dobili steklenico žganja v njegovih postelji skrito. Mathew moral je vsled tega ta zavod zapustiti in poiskati si družega. Ko je pa postal stareji in resnejši ter stopil v oster red kapucinov, spoznal je, kako gorjé preti njegovemu narodu ravno po žganjepitju, in v sercu se mu je zbudila želja pomagati narodu.

Vstanovil je 10. avgusta l. 1838 v mestu Korku prvo družbo treznosti, katera je štela prvi dan le 59

udov. Vsak ud je obljubil podavši mu desnico, da se bode vse svoje žive dni popolnoma zderžal vsakih žganih pijač. Čez tri mesce je štela njegova družba 25.000, čez pet mesecev 131.000, čez osem mesecev že 156.000 udov.

Še hitreje je naraščalo število udov pozneje. V mestu Limeriku je pridobil s svojo pretrepljivo besedo, slikajočo vse neskončno gorje, ki izvira iz žganjepitja, 150.000 udov v štirih dneh. In v jedni sami noči 50.000. Cele procesije ljudstva so se pomikale proti mestu, kjer je goreči apostelj treznosti ravno bival, da bi se mu zavzale za obljubo, nikdar več ne okusiti žganja. Mesca junija 1840 bilo je udov že 2 milijona, konec leta 1844 pa več kot 5 milijonov in pol, med njimi je bilo 1 milijon samih otrok.

Vsak, kateri je pristopil družbi treznosti, je dobil svetinjo. Na prvi strani te svetinje so bile besede: „Obljubim se zderžati vseh žganih tekočin, izjemši, kedar bi jih zdravnik zapisal kot zdravilo; obljubim tudi se ogibati vsake nezmernosti. Na drugi strani bilo je pa videti moža, ženo in otroke stoječe okrog altarja, na katerem je ležalo Jagnje Božje s križem ter z napisom: „V tem znamenju bodeš zmagal.“

Neverjetno je skoraj, da je dosegel ubogi kapucinec take vspehe ter tako rešil ves narod telesnega in dušnega propada. O. Mathew je nastopil v imenu sv. Cerkve, boril se je z njenim orožjem; zato so segle vernemu ljudstvu njegove besede do serca in polne kesanja pristopale so množice njegovi družbi.

Kako temeljito so se Irski poboljšali, govore naj jasneše številke. L. 1832 se je izpilo na Irskem 12 milijonov in pol galona*) žganja l. 1841 pa le 6½ milijona. L. 1837 je imela gosposka opraviti z 12.096 hudodelniki, l. 1841 pa samo s 773. Davka od žganja je bilo po vpeljani družbi treznosti koj za več kot 3 milijone gld. manj.

O. Mathew se pa ni boril proti žganju samo na Irskem; temuč prenesel je ta boj tudi v druge dežele. iz Irskega šel je najprej na Angleško. V Liverpoolu je pridobil za svojo sveto reč 60.000 priveržencev, v Manchesteru 80.000, v Londonu blizo pol milijona. Povsod so ga navdušeno sprejemali. Velikanski listi, nabiti na javnih prostorih, so naznanjali prebivalcem londonskim njegov prihod. Po raznih družih mestih je pridobil Mathew okrog 180.000 udov.

*) jedna galona derži 3·8 l.

L. 1849 vidimo ga v Ameriki, kjer je ostal do novembra l. 1851. Razširjeni ameriški list „New-York-Herald“ je pisal o njem: „Obiskal je 35 držav. V več kot 300 mestih je ustanovil družbe treznosti ter pridobil več kot pol milijona udov. Vštevši njegovo vožnjo po morju je prehodil in prevozil 37.000 angleških milj, to je skoraj toliko, da bi prišel lahko dvakrat okrog zemlje. Akoravno ni terdnega zdravja, si vendar ne privoščiti miru, temuč neprenehoma se trudi poboljšati svoje skoraj že zgubljene brate ter jih dati zopet ozdravljene nazaj družbi človeški. Vcepil je človeštvu prepričanje, da ni na tem svetu nikoli prepozno skesati se svojih pregréh in se poboljšati.“

Izredni ta mož je umerl 8. decembra 1856 valed prevelicega napora in neumornega delovanja. Zasluge njegove so nepopisljive. Tisočerm rodovinom je povernil mir in srečo. Stotisočere je rešil telesnega in dušnega propada. Na milijone se štejejo oni, ktere je obvaroval mnogih bolezní, zapravljalivosti, lenobe in drugih posledic, ktere vse izvirajo iz žganjepitja. Res, ta orjaški boj ponižnega sina sv. Frančiška nima nič jednacega v zgodovini. Protestant Shmith O'Brien velí o njem: „Ako bi bral v zgodovini, da je priprost duhovnik kaj tacega dosegel, bi ne verjel; menil bi, da je pretirano. Sedaj sem bil pa sam priča, da jih je bilo na stotisoče njegovemu migu pokornih in na njegovo povelje so se naj ljubši pijači odpovedali.“ (Dalje nasl.)

Cigar je mladina, tistega je tudi prihodnost.

II.

Kraljevi prerok pravi: „Mlad sem bil, in sem se postaral; pa nisem vidil, da bi bil pravični zapuščen, ali da bi bil njegov zarod kruha prosil.“ Ako te besede veljajo vsakemu pravičnemu kristjanu, se toliko bolj spolnujejo nad poštenim, nedolžnim mladenčcem. Naj tu popisemo blagre verlega pobožnega mladenča, — ne le tem, ampak vsim drugim ljudem in stanovom v resen prevdarek.

A.) Veliko ter nepopisljivo veselje daje pobožnim, in nepokvarjenim mladenčcem dobra in mirna vest. Zavest, da je Bog njegov dobri oče in zvest varh in prijatelj, kterege ni žalil s smertnim grehom, kteremu služi z vso gorečnostjo mladeniško, kteremu je posvetil naj lepša leta življenja, ta zavest tolikanj blaži in osrečuje dušo pridnega mladenča, da sv. Duh imenuje dobro in mirno vest vedno gostijo. Lepo in srečno je življenje takega mladenča, vse ga veseli, pogled v lepo naravo, petje ptičkov ga vnema, njemu veselo tekó mirni dnevi življenja. Ako tudi nesreča pride nanj, ga ne pobije preveč, ker tolaži se s svojim dobrotljivim nebeškim Očetom, kteri svoje otroke včasih obišče, da jih poskusi. Tako se je godilo z egiptovskim Jožefom. Po krivem obsojen in v ječo veržen, je imel mirno vest, zaupal je v Boga, in ni bil osramoten. Njegovo terpljenje se je spremenilo v veliko veselje, zato, kakor pravi nek cerkven učenik, ker je modrost bila poprej z ujim in ga tudi v ječi ni zapustila.

B.) Drugi blagor poštenega mladenča je dobro ime pred svetom. Dobro ime je veljava človekova pred svetom, ktero si je po krepostnem življenju pridobil. Dasi tudi bogatega človeka nekteri čisla, vendar bogastvo ne daje časti in dobrega imena. Ravno tako tudi visoka služba ne daje dobrega imena, dasiravno se navadno le takemu človeku podelí, kteri ima že dobro ime. To pa se pridobi s čednostnim življenjem in zvestim spolnovanjem stanske dolžnosti. Za dobro ime naj vsak mladenec, kakor govori modri Sirah

(41. 15.): „Skerbi si za dobro ime, zakaj to ti bo dalje ostalo, kakor tisuč drazih velikih zakladov; dnevi dobrega življenja imajo število, dobro ime pa ostane vekovaj. (Modr.) Dobro ime je boljše, kakor obilno bogastvo, čez zlato in srebro je prijetnost.“ Sv. apostelj Pavel je tako visoko čislal dobro ime, da je rekel: da bi bilo bolje zdaj umreti, kakor pa da bi kdo njegovo čast v nič storil; za to velí pa tudi Rimljanom, da naj si prizadevajo za dobro ime ne le pred Bogom, ampak tudi pred vsimi ljudmi — Filipljanom pa piše, da naj to mislijo, kar je resnično, kar koli sramožljivo, kar koli pravično, kar koli sveto, kar koli ljubeznjivo, kar koli je dobrega imena. Če je kako hvale vredno obnašanje.

Glejte, dobro ime je delež poštenega, krepostnega mladenča, in to je več vredno ko zlato in še celo kot visoka služba. Ker je notranja čast ali vrednost podlaga vnanje časti, naj se mladenec trudi, da bode prihajal čedalje bolj čednosten in kreposten. Dokler v gnadi božji živi in ima mirno vest in si prizadeva za krepostno življenje, zamore celo pogrešati vnanjo čast ali veljavo pred svetom, more celo voljno prenašati zaničevanje hudobnih ljudi, ki mu njegovo pobožnost zaničujejo; ker sme upati, da bode njegovo poštenje ob svojem času pripoznano tudi od ljudi. Zato pravi sv. Pavel v pismu do Korinčanov: Naša slava je ta, pričevanje naše vesti, da smo v priprostosti serca in čistosti pred Bogom, in ne v meseni ali svetni modrosti, temuč v gnadi božji živeli na tem svetu, posebno pa pri vas.

Če je pa mladenec zgubil notranjo čast, to je gnado božjo in mir vesti, ter se udal strastnemu grešnemu življenju, potem mu tudi vnanja čast ali veljava pri ljudeh ne more nič pomagati, in tudi ne nadomestiti velike škode, zgube njegove duše.

C.) Nedolžnemu mladenču daje Bog tudi dobro srečo na zemlji. Naj bi mladenec dobro pomnil obljubo 4. božje zapovedi: da bode dolgo živel in dobro mu bode, ako spoštuje svoje starše. Kar učí sv. pismo, to poterjuje vsakdanja skušnja, da se vbojživemu, poštenemu mladenču dobro godí že na tem svetu. Tako je tudi rekel Tobija sinu: Nikar se ne boj, moj sin; revno sicer živimo, pa veliko dobrega bomo imeli, ako se Boga bojimo, se vsega greha ogibamo in dobro delamo. Ne imeniten stan, ne denar, ampak čednostno življenje je podlaga časne sreče. Zato vidimo, da niso vselej srečni sinovi premožnih in imenitnih staršev, in sicer zato ne, ker se zanašajo na premoženje, zapuščajo pot kerščanske pravice. Kteri pa hodijo po poti čednosti, ti dosežejo srečo, blagostan že na zemlji. Zato se dostikrat blapci, ki so varčni, ponižni in pobožni, k velikim domačijam priženijo in postanejo verli in spoštovani možje, med tem ko pa razvajeni in zapravljivi sinovi premožnih in imenitnih staršev gredó s trebuhom za kruhom, ter si po raznih krajih morajo zaslužka iskati. In ker so brez strahú Božjega, velikrat postanejo nezvesti, zgubé službo in so naj večí reveži.

D.) Pošteni mladenec ne bo samo tu na zemlji blagrovan, ampak bo tudi dobil plačilo za svoje lepo življenje v nebesih. Presrečen je človek, kteremu vest daje spričevanje, da je svoja mlada leta Bogu s čednim življenjem posvetil. Zato smé reči, ko se mu stekajo dnevi življenja, kakor je rekel sv. Pavel: Tek sem dokončal, dobro sem se vojskoval, vero ohranil; zdaj pa me čaka krona pravice, ktero je Bog tistim pripravil, ki ga ljubijo.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Brezovec pri Ljubljani, 30. novembra 1886. V sedanjem veku je prišlo nasprotje med dobrim in

hudim skoraj do verhunca, pregreha in mlačnost v veri se s toliko naglostjo in močjo širi, da mora človeka obhajati strah in žalost; po drugi strani pa se tudi kraljestvo Božje, čednost in ljubezen do Boga vstrajno in serčno povzdiguje in množi, — in v tem času izvolila si je Božja previdnost in dobrota v središču tega naspotja, na Francoškem sedež ali kraj, od koder razliva svoj blagoslov in s čudovito svojo mogočnostjo kaže vesoljnemu svetu, da kraljestvo Božje je nepremagljivo. Ta od Boga samega posvečeni kraj je — Lurška duplina, v kateri se je prikazala nad vso zemeljsko lepoto vzvišena Gospa, ter se sama imenovala „Brezmadežno spočetje.“ Ta blagoslov se razliva že po vesoljnem kerščanskem svetu. To nam kažejo velikanaska romanja vseh narodov svetá, brez števila bander in drugih dragocenih daril, ki kinčajo to svetišče; pa tudi čedalje obilniše zidanje cerkvá, kapél in postavljanje podob Lurške Matere Božje po vseh krajih. Izliva se s tega svetega kraja, sega celo tudi v našo faro. Tudi pri nas so v nedeljo, 28. novembra t. l. prečast. gosp. dekan, stoljni župnik in kanonik Anton Urbas blagoslovili majhno svetišče, posvečeno Lurški Materi Božji.

Potrebno je omeniti, da tudi pri nastanku tega znamenja ali kapelice je vladala previdnost Božja. Nek duhovnjau brezovške fare je volil v svoji oporoki svoto denarja za zidanje kakega znamenja z glavno podobo Matere Božje čistega spočetja. V ravno tistem času pa je bila prodana njiva in ker je bil njen prostor naj bolj primeren, da se postavi ondi kapelica Matere Božje, jo je cerkveno predstojništvo kupilo. Precej ko je bilo mogoče, so preč. gosp. župnik Janez Potočnik se lotili izpolniti željo ranjega dobrotnika. Konec tekočega mesca novembra bila je kapelica dovršena. Vsak, kdor jo je videl, rekel je začudeno, da je nenavadno lepo izdelana. Glavna podoba je, kakor rečeno, podoba Lurške Matere Božje, kakor se je prikazala Marija pastarici Bernardki. Na vsaki strani znotraj vidimo dva angelja, obrnjena proti glavni podobi in zamaknjena v molitev in čišenje. Slikana sta na opresen zid. Glavna podoba pa je slikana na hrastovino. Na zunanjih stranéh pa so tudi na opresen zid slikane podobe svetega Jožefa z detetom Jezusom v naročji, in na stranéh podobe sv. Janeza Kerstnika in sv. Antona pušavnika. Slike je zveršil prav lepo in primérno znani slikar g. P. Ogrin, in delo res mojstra hvali. Dan poprej bila je kapelica primérno okinčana, znotraj in zunaj, za kar gre hvala posestniku Jan. Ovnu, ki je sam prevzel vse ozaljšanje in osnaženje kapelice.

V nedeljo, 28. novembra popoldan, pripeljala sta se, preč. gospod dekan blagoslovit kapelico, in z njimi tudi preč. prelat dr. Andrej Čebašek.

Po navadni popoldanski službi Božji podali smo se v lepi procesiji s častito duhovščino v sredi proti kapelici prepevajoč lavretanske litanije. Preč. g. dekan so blagoslovili glavno podobo in tudi vse druge stranske. Na to pa so preč. gosp. prelat dr. Čebašek še posebno povzdignili slovesnost s svojim prelepim jedernatim govorom. Razložili so s prevdarjenimi, pa vsakemu umljivimi besedami, kako nas podobe Marijine učé in spodbujajo zlasti k posnemanju Marijinih čednosti in k zaupanju do nje, ter nam dajejo tolažbo v vsakoršni sili. Pogled na poslušalce prepričal nas je, kako globoko so segle lepe besede poslušalcem v serce in na obrazu vseh brala se je ginjenost in veselje, da si je izvolila preblazena Devica majhno pa lepo svetišče tu med njimi. Po končanem govoru so zapele cerkvene pevke pod vodstvom g. nadučitelja J. Kogej-a lepo pesem, ktera je bila nedavno v „Danici“ natiskana z naslovom: Lurška Mati Božja. Pesem je zložena tako, da se da peti podobno onemu napevu, kakor pojejo Francozje pri procesijah v

Lurdu in kakor so ga peli tudi (le malo spremenjeno) avstrijski romarji pri procesiji na večer praznika Marijinega vnebovzjetja l. l. v Lurdu, — med njimi tudi Slovenci.

Tako se imela lepa slovesnost tudi naj bolj primeren sklep. Upam, da pričujoči so se ločili od kapelice napolnjeni z občutki mirú, tolažbe, vdanosti in ljubezni do Boga in do Marije.

Iz Ternovske fare na Notranjskem, 30. nov. Ze davno nisi, Danica, prinesla nobenega dopisa iz našega kraja; zatorej se nadjam, da bom častitim bralcem tvojim ustregel s temi versticami. (Gotovo, da. Vr.) Poletje in jesen nam sta, hvala Bogu, pretekla brez vremenskih nezgod in imeli smo še precej dobro letino. Obvaroval nas je Bog šibe — kolere, ktera je v bližnji Jelšanski duhovnji hudo razsajala, ter je v dvéh vaséh 40 ljudi pobrala. Čudno bilo je pri tem, da je v Rupi in v Skalnici ležalo silo mnogo za kolero bolnih, in mnogo jih je tudi umerlo. Ljudje iz teh vasi so prosto okrog hodili, v ¼ ure oddaljeno farno cerkev k božji službi dohajali, v Jelšanah na pokopališču merliče zakopavali; in vendar se bolezen ni dalje širila in je na omenjene dve vasi ostala omejena.

Znabiti, da je ravno šiba grozne bolezni, s katero nam je Gospod žugal, pa za letos milostno prizanesel, pripomogla, da so se ljudje bolj marljivo poprijeli dobrot sv. leta. Z radostjo je ljudstvo zaslišalo glas o milosti polnem času; veselo in v obilnem številu so se ljudje procesij vdeleževali. Veselo je bilo gledati dolge verste pobožnih, kateri so molili sv. rožni venec, pevali pobožne pesmi, ter se počasi od cerkve do cerkve pomikali. Minuli teden smo pa imeli v farni cerkvi sv. Petra slovesno sveto-letno tridnevno. Povabljen po g. dekanu sta na pomoč prihitela p. č. Oče Avgustin, provincijal Reških kapucinov, in O. Bonaventura, ter sta z drugimi duhovni 4 dni neprenehoma spovedovala. Oče provincijal je imel vsako jutro primeren govor, popoldne so se domači gospodje na leci verstili.

Zelo pazljivo so ljudje poslušali lepe govore, in da je seme božje besede padlo na rodovitna tla, se spozna lahko iz tega, da je bilo v 4 dneh blizo 1500 ljudi spovedanih in obhajanih. V sredo je bila tridnevna sklenjena s slovesno božjo službo in zahvalno pesmijo. Farani so bili hvaležni gosp. dekanu; serčno hvaležni so bili pa tudi očetom kapucinom, kateri so, kakor vselej, tako tudi pri tej priložnosti pripravni bili delovati in truditi se v dušni blagor Ternovskih faranov. Splošna vdeležba pri obhodih in v obilnem številu prejeti sv. zakramenti so nam dokaz, kako potrebna in koristna so pogostoma razpisana sv. leta, da se ljudstvo predrami, ter po prejetih milostih v dobrem napreduje in raste. Krivo sodijo oni, kateri ugovarjajo, da je sveto leto prepgosto.

Sveti Oče, kateri nam tako radodarno zaklade in milosti sv. Cerkve odpirajo, dobro vejo, da nenavadni časi nenavadnih zdravil potrebujejo, in da pravo zade-nejo, nam je neoveržljiv dokaz vnema in splošna gorečnost katoliških ljudstev. Razun poročil o cerkvenih slovesnostih je v Vašem listu postala stalna rubrika premišljevanje, kako se bi ustanovila pri nas bratovščina ali cerkvena družba, da se omeji ali zatara kuga žganjarstva. Ne dá se tajiti, da je ravno žganjarstvo tisti rak, kateri razjeda dušni in telesni blagor našega naroda. Družba ali bratovščina, ktera bi omejila, ali ustavila pijančevanje, posebno žganih pijač, bi bila zelo koristna in jako potrebna. Po mnenju pisalca teh verst bi morala vsakakor taka družba biti cerkvena z odpustki obdarovana bratovščina, in njena pravila naj bi ne bila prestroga, posebno ne zastran izključenja iz bratovščine, da se taki pijanosti udani reveži, kateri

imajo dobro voljo poboljšati se, ter so se v bratovščino zapisali, ne izpahnejo berž iz družbe, ako so bili tako neorečni, da so enkrat ali drugokrat obljubo prelomili. Vkoreninjene strasti se težko in po malem zapuščajo. Tudi bi znabiti bratovščina več udov štela in bolj koristila — posebno v takih krajih, kjer še žganjarstvo ni jako razširjeno — ako bi bolj na tihoma delovala, ako bi se posebno pri sprejemanju udov slovesnosti očitne, stroge obljube pred oltarjem opustile. To naj bi se, kakor pri drugih bratovščinah privatno zgodilo. To zadeva samo sprejemanje in slovesno obljubo novih udov. S tem nikakor ne mislim izključevati drugih bratovskih pobožnosti, opominjevanja z lece, skupnih sv. obhajil o posebnih praznikih itd. To so ravno pripomočki, kateri bodo pripomogli in provzročili, da bo bratovščina svoj namen dosegla in dober sad obrodila. Kdar bi hotel pristopiti „bratovščini treznosti,“ naj bi se pri svojem dušnem pastirju oglasil. Ta bi ga zapisal v svojo bratovsko knjigo, njemu naj bi pa izročil podobico sv. Jožefa, ali kakega drugega patrona bratovščine, kjer bi bila na drugem listu natisnjena pravila, opis žalostnih nasledkov pijanosti s kratkim opominjevanjem, varovati se te pregrehe. Ime in dan pristopa v bratovščino naj bi bilo pod podobico zaznamovano. Posebno v takih krajih, kjer nezmerno žganjarstvo ni še zelo razširjeno, bi tak sprejem v bratovščino zadosoval. Slovesna obljuba v cerkvi marsikterega, kateri se bi sicer rad zapisal, oplahi; tudi bi se bolj omikani ljudje nekako sramovali očitnega pristopa, da jih ne bi svet napak sodil. — Tudi v Ternovski fari se nahaja sem ter tje kateri žganjepivec; vendar so taki primeroma z drugimi kraji le redki; popoldne, namesto vina žganje piti, je pri nas neznana reč; tudi ni tukaj ženski spol, hvala Bogu, ti pregrehi vdan. Dobro znamenje je tudi to, da si v sramoto šteje, ako se ta ali uni z žganjem upijani.

Ker se naše ljudstvo tej strati ni še hudo udalo, ker so davki valed nove cenitve ravno pri nas zelo znižani, in ker so se ljudje, odkar je vozarenje prenehalo, bolj marljivo kmetije poprijeli, se je v gospodarstvenem obziru marsikaj na boljše obrnilo. Verjetno je tudi, kar se je letos o novačenju vojakov pripovedovalo, da so se namreč gospodje nabiralne komisije izrazili, da ravno v Bistriškem okraju lahko naberejo predpisano število čverstih mladenčev, kar je pripisati bolj zmernemu življanju žganij pijač; med tem ko drugod, kjer se je kuga alkoholizma razširila, kjer so nekdanj naj lepši naj bolj čversti ljudje stanovali, le težko svoj namen dosežejo. Tako žganje ljudi tudi telesno pokončuje. Ako sem rekel, da je tukajšnje ljudstvo mnogo manj v žganju razvajeno, ne tajim, da niso tudi pri nas nečastne izjeme; tudi tu je ljulike med pšenico; in tudi v tem obziru je slabeje kot je bilo pred leti in kdo vé, kako bo čez kaj let. Ne le v krajih, kjer so ljudje hudo tej napaki vdani, kjer se mladina po špiritu omotena in razburjena pretepa in pobija, ampak tudi tam, kjer ta bolezen ni še ukoreninjena, kjer je žganjar bolj redka prikazen, tudi tam bo „družba treznosti“ mnogo koristi donašala ter branila in zavirala, da se ljudje v propad ne pogreznejo. Ložej je pregrehi zaperati pot, kakor ukoreninjene strasti iztrebiti, po pregovoru: Principiis obsta, sero medicina paratur.... In ravno v farah, kjer je primeroma malo pijancev in kjer so ljudje bolj omikani in bi se nekako sramovali v cerkvi in slovesno k družbi treznosti vpisovati se, tu bi bilo boljše ude privatno sprejemati.

Če sem pravo zadel, naj sodijo drugi. Kjer pa cvetó po sv. Očetu živo priporočene družbe III. reda sv. Frančiška in kjer bi se hotle take vstanoviti, tamkej, mislim, so manj potrebne bratovščine treznosti. Saj

se tretjeredniki zavežejo pošteno kerščansko živeti, torej tudi zderžati se pijanosti.

Dokler bo III. red v duhovnji cvetel, ne bo imelo žganjepivstvo prostora. Tretji red sv. Frančiška je sovrtažnik pregrehe in strasti, torej preganja tudi žganje. On sam je zmožen nadomestiti v obilni meri družbe treznosti. — Naj sklenem dopis, kateri mi je bolj ko sem mislil narastel, z žalostno novico, da je vas Kuteževo pred nekaj duevi velika nesreča zadela. Pogorelo je 12 hiš in 8 gospodarskih poslopij. Ker je ravno huda burja tulila, ni bilo mogoče nič rešiti in v malo minutah je bilo vse v plamenu. Veseli so bili ljudje, da so golo življenje rešili, in živino iz hlevov izgnali. Kuteževo je zadnja vas Kranjske dežele, prav na meji Primorski ter se šteje v vikarijo Podgrajsko, Teržaške škofije. Ljudje so zelo ubogi in z velikim trudom iz zgolj milodarov jim je neutrujeni gospod vikarij Št. Jenko sozidal lepo podružnico, posvečena sv. Jožefu; omislil ji je tri male zvonove ter jo z vsem za božjo službo potrebnim obilo oskerbel. Sreča, da ni v velikem požaru, pri hudi burji, tudi nova cerkva pogorela. Velik in hud udarec bi bil to za verlega gosp. vikarija, kateri že tako britko občuti nesrečo svojih ubogih faránov. Naj se bi pač z ognjem bolj pazljivo in bolj varno ravnalo, posebno na otroke skerb imelo, in mnogo britkosti in žalosti bi se ljudje obvarovali.

J. B.

Z Notranjskega. (*Žganje in še kaj družega.*) (Konec.) Družina, kjer bi jih več živelo po pravilih tretjega reda, postati bi morala izgled drugim družinam. Pa če tudi se kaj takega ne doseže, pošilja III. red sv. Frančiška v družine dobrih kristjanov. Če je le en zvest ud tretjega reda v hiši, mora s svojo poterpežljivostjo, delavnostjo, molčečnostjo, zadovoljnostjo, toraj s svojim dobrim zgledom vsem drugim veliko koristiti, gotovo tak tudi z lepim opominjevanjem kaj stori. Dobri tretjeredniki so dobri angelji, med družine poslani. Skušnja uči, da druge bratovščine se rade čez kaj časa opuščajo, III. red ima vztrajnost in poklic; o, sv. Oče gotovo dobro vidijo. Toda predsodki proti temu redu še zdaj niso popolnoma zginili, zato lahko slišiš še dosti ugovorov proti III. redu. Še zdaj sicer tudi dobri katoličani vmes, nimajo pravega zaupanja v sestre tretjega reda, ali tercijalke. Res, da angeiji ljudje na zemlji biti ne morejo, s pravó keršansko ljubeznijo, ki s slabostmi svojega bližnjega tako poterpi, kot s svojimi, se pa veliko doseže. Veliko zaupanje stavi III. red v molitev. Tudi tukaj je pravo zadel sv. Frančišk. Saj je Jezus sam rekel: „Molite brez prenehanja.“ Z molitvijo so svetniki dosegli velike reči, in le z molitvijo. Kaj je dosegel sv. Dominik z molitvijo! Kaj sv. Terezija, kaj mnogi drugi! Vendar je pa molitev pri III. redu tako vravnana, da jo vsak lahko opravi. In ker se dá opraviti tudi čez dan med delom, če človek malo postoji, ali na potu, je zato še toliko lažje opraviti jo.

Omenim naj še nektore predsodke proti III. redu sv. Frančiška. Nekteri ljudje si iz strahu, kaj svet poreče, ne upajo pristopiti k III. redu sv. Frančiška. Taki naj le pomislijo, kako nevaren je strah pred ljudmi na potu zveličanja; bojim se, da preblizo pridejo Zveličarjevim besedam: „Kdor bo mene spoznal pred ljudmi, tega bom tudi jaz spoznal pred Očetom, ki je v nebesih.“ Radi bi Bogu služili, pa bi tudi radi svetu se ne zamerili. Radi bi zhajali z Bogom, pa tudi s svetom; Jezus pa pravi, da dvema gospodoma se ne more služiti, kdo ima prav?

En drug ugovor pa pravi: III. red je dober le za ženske, za možake ni, pa saj tudi ni dosti ljudi možkega spola zapisanih.

Res so možaki pri tretjem redu bolj zadnji, pa kje možaki, kjer se gre za kakšno pobožnost, niso zadnji? Pri

spovednici so zadnji, v cerkvi jih je dosti za durmi, da, še celo pod križem Jezusovim so bile le žene bolj; sv. evangelij pové samo o sv. Janezu. Skušnja uči, da od začetka možaki III. red bolj od daleč gledajo, pozneje pa tudi blizo pridejo, in potem so stanovitni, bolj kot ženske. Tudi dosti možakov ima tretji red, in ti naj bi se še le prav pridno vpisovali v III. red.

Še daljni ugovor je: III. red je o svojem času res veliko koristil, zdaj pa je zastarel in ni več za sedanje čase.

Ravno za sedanje čase je tretji red. Če je občina bolj spridena, bolj je potreben za njo III. red. Tega so porok sv. Oče sami in drugi razsvitljeni možje, ker priporočajo ravno za sedanje spridene čase III. red. Nekaj se bo le našlo v vsaki fari dobrih duš, ki bodo iz pravega namena pristopile v III. red. Te bodo lep zgled dajale, bodo molile po pravilih III. reda, ali bode to zastonj, bode to brez sadu? Ali to ne bode nič pripomoglo k boljšanju dotične fare? Pričakujemo to od premilostnega presvetega Serca na priprošnje bogoljubnih duš pod zavetništvom sv. Frančiška in sv. Klare.

Drugi zopet ugovarja: „Naša fara ni za III. red, ker ljudje niso za to, bodo ta red le zaničevali“:

Vprašam: Ali je sveti Frančišek zato nehal bos hoditi, ker so ga zaničevali? Ali je zato opustil hvalo Božjo, ker je bil tepen, ker je Bogu hvalne pesmi pel?

Pa tretji red predpisuje nenavadne reči, ljudje se navadijo posebnosti. Posebnosti pa ni treba nobene, ljudje naj delajo, pridno molijo ter Božje zapovedi spo-
nujejo, potem bodo že zveličani.

Kdor pravila III. reda pregleda, vidi, da ta res ne predpisuje nič nenavadnega, tirja le suaviter in modo fortiter in re pravo kerščansko življenje. Ker ga je mož priznane svetosti sv. Frančišek vstanovil in ga priporočajo sami sv. Oče, potem ne smemo od posebnosti govoriti, ampak le z zaupanjem se ga pprimimo.

Zopet se ugovarja, kdor čas ima moliti, naj le pristopi v III. red. Od nas ne more nihče moliti, ker mora delati.

Ravno za delavne ljudi je III. red sv. Frančiška, ker k delavnemu in varčnemu življenju napeljuje. Moli se seveda nekoliko med delom, zato, da delavec tudi med delom Boga ne pozabi, ter da z molitvijo svoje delo Bogu daruje, in si s temi sredstvi blagoslov Božji pridobi. Sicer se pa tako malo moli, da zavoljo molitve pri delu nobeden zaderževan biti ne more. Ker tercijali se navadno, če so pravi tercijali, varujejo praznih in nepotrebnih besedi, so boljši in pridniši delavci, kot drugi.

Vse bi bilo, se zopet zna ugovarjati, ko bi le te verste ljudje ne bili tako svojeglavni in nesterpljivi; imajo svoje posebnosti in sicer s svojim jezikom veliko sitnosti napravijo. S takimi ljudmi nečem ničesar opraviti imeti.

Zna biti včasi kaj takega; ali take navade so seboj prinesli, red sam pa kaj takega ni kriv. Delajte le po zgledu Zveličarjevem. On je dolgo časa poterpel s slabostmi svojih apostolov, kaj še le s slabostmi drugih ljudi, imel je z njimi poterpeti vsaki dan. Tudi sami od sebe ne moremo reči, da bi še zdaj tudi z nami ničesar ne imel poterpeti še celo takrat, ko k sv. obhajilu gremo; če pri vsih pobožnost kar na mah ne postane jedernata, pomislimo, da tudi v naj boljšem vertu se najde plevel.

Iz Amerike. (Vesele novice.) „Wanderer“ piše 28. oktobra marsiktere znamenitosti. Med drugim govori o pismu Wisconsinkega škofa Katzer-ja v Green-Bay-u od 27. avg. 1886, ki ga je pisal prijatelju na Freienberg-u pri Linc-u na Avstrijskem; pismo je bilo v „Salzburger Kirchentz.“ in pravi:

„Preljubi, častiti Fr. Dürnwanger! Prosim, priza-nesite, ako to pot pišem bolj ob kratkem kakor druge kratki, ker sem zelo v gostih opravilih. Še le 20. avg. sem prejel „Breve“ (da je namreč za škofa izvoljen) in 21. kim. imam darovati klavni dar samega sebe, zakaj taki je res; pa naj se izide volja Gospodova, zaupam v njegovo moč, da bom v težavni škofiji mogel delati v njegovo čast. Molite za-me in priporočajte me v molitev vsemu Freienbergu, da bi mi Bog dal moč, poterpežljivost, darežljivo vdanost in prav veliko ljubezen do Njega. Mislim, da imam pravico do molitve Freienberga, sej nisem ga nikoli pozabil; djal sem ga iz hvaležnosti in ljubezni celo na svoj pečatnik, ki ga Vam pošljem. Zgorej (na pečatniku) je solna ladija, spodej ob levi oddelek Freienberga; zvezda, ki spominja na „Da-nico,“ sej klic v tem slovenskem časniku me je peljal v Ameriko; in pa k molitvi sklejujeni roki — ker molitvi mojega očeta se mi je zahvaliti, da sem prišel do študiranja, njihovi molitvi, da sem k temu pomočke dosegel, ker rekli so mi o neki priliki: Sin, jest sem ubožen, nič vam ne morem zapustiti, pa moliti sem vas učil. Serčen pozdrav vsem, kateri zame molijo, Vaš ves vdani in prehvaležni Fr. Katzer.“ —

Ravno ta časnik pravi: Božje službe pri jubilejnem misijonu v cerkvi M. D. pri sv. Pavlu, ki je bil doveršen zadnji torek, so bile obilno obiskovane; pridigala sta: čast. P. Severin Gros, O. S. B., zjutraj, in čast. P. Kri-zostom Schreiner, O. S. B., o večerih.

Prijatelj, ki nam je poslal omenjeni časnik, pri-stavlja še to le: „Naš škof (namreč Šen-Pavelski msgr. Ireland) so sedaj v Rimu in morebiti se celo še v Ljubljani oglasé. Sprejeli bodo nekaj dijakov v svojo škofijo, in sicer največ Slovanov, ker znajo največ je-zikov. Torej ni nemogoč njih prihod v belo Ljubljano. Ako bi pa kateri posebno rad prišel semkaj, naj pa pošlje pismo v Rim prečast. škofu J. Ireland-u s pri-stavkom: Oddati rektorju amerikanskega kolegi-ja, da bo bolj gotovo. „Nota bene: če ima poklic!“

O p o m b a. Prihodnjič zopet kaj iz Amerike. Pre-silne opravila so vzrok, da izverstnih ameriškanskih časnikov ne moremo tako porabiti, kakor bi radi, — pa uadalje si bomo prizadevali se poboljšati. Vr.

Č. g. Jan. Valjavca misijonska sporočila. V Tinjah *)

29. nov. — 6. dec. 1874.

Pri lepem misijonu prihovskem, prvem slovenskem misijonu družbe Jezusove l. 1866, me je prišel gledat, obiskat vč. g. Janez Modic, takrat kaplan šentjungerski, sedaj velikoposestnik in župnik v Tinjah visocih, moj nekdanji ljubljanski sošolec do izstopa iz gimnazije. Mesca julija letos mi je rekel pri Šentjungerti, da o adventu želi sv. poslanja in bi jaz sam prišel k njemu na misijon. Duhovnika njegova htinjska šteje okoli 1000 duš, spovednih je dobrih 6 stotin, — mogli smo tedaj 4 duhovni vse opraviti lepo. Domači g. župnik in njegov g. kaplan, znani spovednik o. Benedikt, in jaz, smo bili delujoči pri misijonu htinjskem.

28. listopada okoli štirih zjutraj odpotujem v mrazu in snegu iz še spéče Ljubljane. Tak mraz je bil, da skorej nóg več čutil nisem v vagonu železniškem . . . Okoli 8 zjutraj sem bil v mestu „Slovenski bistrici“ . . . Dva ljubeznjiva mlada čč. gg. kaplana bistriška sta me prav dobro sprejela. in o. Benedikta frančiškana, kte-

*) Enekrati je pisano „Tinje,“ pa zopet „Htinj,“ „htinj-ski“ . . . , kakoršna raznoterost je včasi tudi drugod pri lastnih imenih. Vr.

rega sem dobil na slovenskobistriški železnični postaji, potvajočega v Tinje. Malko sva se okrepčala za pešpot proti Tinjam. Okoli desetih se vzdignemo z g. kaplanom htinjskim proti Tinjam.... Trebalo je iti čez marsiktero ledeno stezo in stezico, vzdigovati se više in više. To je bila spet pot sv. Janeza Frančiška Regisa a po snegu in ledu na hribih naprej. Imel sem debelo štek-ljačo seboj, da sem se opiral nanjo in sem mogel po poledici naprej. Na enem ledenem mestu me je pa mogel vse eno g. kaplan htinjski deržati, da sem mogel čez léd. V Htinji že sem mogel dolgo po polzkem ledu tavati proti župnemu domu; kakor bi bil taval po jajcih, tako sem mogel hoditi po svetlem ledu naprej. Srečno smo priromali v Htinj, šli obiskat presv. Rešnje Telo, se priporočat presv. Sercu, Brezmadežni M. D., sv. Jožefu, svetnikom v cerkvi in na velicem darilniku sosebno.

Farna cerkev, stara že in na holmci nad župnim domom stoji in do nje peljejo stopnice, ki so še poleti nevarne, ne le po zimi. Prav vsaki dan sem se mogel spominjati sv. J. Fr. Regisa in njegovih potov po hribih in gorah, ko sem lazil gori in doli po nevarnih stopnicah htinjskih. Večkrat sem se lovil kakor bi bil vinjen po stopnicah in vselej zahvalil se, da sem jih srečno preštel, še ko sem padel, sem zahvalil Boga, da si nisem zlomil ne noge ne roke.

Htinj je fara na Pohorji, visoka je in težavna silo. Drevoseki po tri ure potrebujejo do farne cerkve... Zdaj je pa padel sneg visok, ki je zametel pota. Tinjci in Tinjke so vse eno prišli pri vsi nezgodi vremenski k misijonu. Možki niso bili ravno slabo oblečeni, — a ženske so bile reve v svoji poletinjski obleki. Dobro je še bilo, da je bilo v cerkvi zbog tolikega ljudstva vedno toplo.

Htinjci so prav pridno hodili k govorom in k sv. spovedi. Možaki, mladenči in možje so pazno poslušali pridige, lepo se spovedovali, in zaporedoma, po stanovih. Štirji smo sedeli redno, — trije drugi gospodje duhovni so nam pa prišli malo pomagat. In tako smo obdelali vso duhovnijo v osmih dneh zložno, in upajmo, tudi dobro na večo Božjo čast in zveličauje ljudi. Možki so obiskovali za misijona prav pridno farno svojo cerkev, poslušali in hodili k sv. spovedi prav marljivo.

Znano je, da so Pohorci terdi kakor skale gorá, v katerih prebivajo... Večne resnice pa so jih omeščale, topila so se njih serca, kakor vosek na ognji. Tu se je videlo, kaj je beseda Božja.... Kar je bila nekdanj, je tudi sedaj še, meč na dve strani režoč. Ko so se mi prišli zahvaliti možje, je vodja njihov, namesti da bi bil govoril, le jokal. Niso mogli potem najti besedi, da bi se mi bili zahvalili za dobroto sv. poslanja takó, kakor so si želeli....

Htinj je za misijona postal resnoben. V vasi so trije kerčmarji, — pa ga morda niso spili 20 bokalov pivci med tem časom.... Le kruh so jedli in v cerkvi bivali, za drugo se niso nič zmenili. — Misijon jih je tolikanj vnel, da so sklenili zidati kapelico nad križem misijonskim.... Vse je nar boljega duha. —

Prišlo je pa tudi iz obližnjih vasi dokaj ljudi, sosebno je bila zastopana Prihova, kjer je bil l. 1866 prvi slovenski misijon. Ljudje me že niso poznali več, tako sem se spremenil jim v osmih letih. 600 je po priliki domačih za sv. obhajilo, mi smo jih pa imeli 1200, tedaj še enkrat toliko, kakor je obhajancev htinjskih...

V splošni zadovoljnosti smo se ločili — in čeravno je bila čudna pot v Bistrico nazaj peš, po snegu in vodi, po blatu in jamah v temni noči; vendar hvalimo Božje

Serce za vse blagodare, vsi kar nas je bilo v Tinjah na sv. misijonu.

Konec skruneža zoper Najsvetejše.

Profesor A. je lansko leto v „Eichsfld. Volksblattu št. 42“ naznanil to-le:

One dni so v Bruselju z velikim trušem pokopali gospoda, ktereга je bila neprevidena smert zadela. Pokopali so ga „civilno,“ „sine lux, sine crux“ (kakor se navadno govori brez ozira na latinsko slovnico), za duhovna, za svečo in križ se niso menili.

Ta gospod se je bil osem dni poprej, neki četertek zjutraj, podal na „Place Royale“ (kraljevi terg), in vidil je iz cerkve sv. Jakoba priti več mašnikov, ki so sv. Rešnje Telo nesli k raznim bolnikom. Ob enem je vojaska straža ob Muzeju prezentirala ter opravila Najsvetejšemu predpisano počestčenje. Nad tem se je oni zanikarnež silno togotil, kar besnel je ta „mosjé.“ Strašno bogokletje je bruhal in imenoval to sramotno, da vojaki morajo prezentirati...., toda ne bomo ponavljali ostudnega rohnenja tega nesrečneža..... češ: „kdo izmed olikanih se še peča za to...“

Osem dni pozneje, zopet ravno v četertek, o ravno tisti uri, je ta ostudnež pri vstopu v svojo hišo mertev na tla telébuil, in ne trenutek časa se ni več povernil k zavednosti. —

Bog je prizanašljiv in neskončno velika je njegova dobrotá. Jezus v najsvetejšem Zakramentu veliko poterpi. Toda večkrat pa vender nanagloma zadene strahovita šiba take, kateri najsvetejšo Skrivnost zaničujejo, ali celo preklinjajo, da je že misliti strahovito!

Tudi po družih krajih se nahajo bogokletni brezvérci, framasoni ali sploh zaverženi ljudje, če tudi le bolj poredkoma, da Najsvetejšemu pri procesijah, pri spremljanji k bolnikom ali v cerkvah spodobne časti ne skazujejo, ali se celo zaničljivo obnašajo. O predragi čitatelji! zadostujmo za tako nečast s toliko večjo ljubeznijo, s toliko obilnišo gorečnostjo. Obiskujmo radi presv. Rešnje Telo, poklekujmo na kolena pred najvišjo Skrivnostjo, v ponižnosti ponavljajmo cerkveno molitev: „O Bog, ki si nam v prečudnem Zakramentu spomin svojega terpljenja zapustil“ itd. Pozdravljajmo presv. R. Telo z besedami:

Brez preneha češen, hvaljen bod'
V Zakramentu Jezus, naš Gospod!

Razgled po svetu.

V Berolinu je nemški cesar do državno-zbornega predsedstva naznanil zanesljivo nado, da se bo mir ohranil.

Francoska framasonska vlada bode za 30 milijonov dolga naredila, da ostane francoska vojna v Tonkinu. Bodo li kaj dobrega storili ti gerdi ljudje, ki so odriivali papeževega poročnika na Kineškem dvoru? — Ravno je prišlo iz Tonkina naznanilo, ki kaže očitno šibo božjo. Ostudni sovražnik katoličanstva Pavel Bert je v Tonkinu prav revne smerti umerl za nekako kolero. Ta človek je bil poprej minister v Parizu. Zagrizeno je napadal samostane in redove. Postal je potem veliki namestnik v Tonkinu, in tu ga je zadela šiba božja za ostudnosti, ki jih je počenjal na Francoskem; star je bil še le 53 lét. L. 1879 je bil ta nič vredni človek kakor kultusminister naredil osnovo za posvetnjaške ljudske šole, ktere zdaj mladino kvarijo. Pisal je judež celo nekak katekizem, v katerem je ostudno napadal katoliški nauk. V Tonkinu je bilo ob njegovem ondodnem bivanji poklanih stotine kristjanov in keršanskih hiš razdjanih!

Francoski vladni psevdoliberalci se repenčijo zoper Anglijo zaradi Egipta.

Mladolaško, kakor je govoril minister, je z vsimi državami v prijateljstvu, z Avstrijo in Nemčijo pa do objemanja.

Rumunski prestolni govor je te dni enako terdil, da je Rumunija v prijazni razmeri z vsimi državami. —

Rim. Sv. Oče Leon XIII so 27. majnika 1886 dovolili, da se smé sostaviti odbor, kteri bode preiskoval življenje služabnika Božjega Joana Nepomuka Tšj-derer-ja, škofa Trienškega. Njegove čednosti, svetost življenja, znamenja in čudeži, ki so se precej po njegovi smerti jeli goditi, so vzrok, da so presviti cesar Frah-šjsk Jožef I., prav množi kardinali, nadškofje in škofje, pa tudi množi drugi cerkveni in svetaj možje glavnega imena pričevali o svetosti ranjcega in prošili sv. Očeta, da naj bi se ta posebni služabnik Božji prištel med svetnike.

Na Irskem je pri volitvah v srenjske odbore vseskozi zmagala domača ali narodna stranka.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Namen, v kateri naj molijo udje molitvenega apostoljstva v mesecu grudnu (decembru).

Goreči kristjani.

16. *S. Adelhajda.* Mnoge in važne redovniške zadeve; ponočni razgrajalci, in taki, ki nedelje ne praznujejo.

17. *S. Lazar.* Poterpežljivost skušanim; da bi se zaterli kužni prostomavtarski časopisi.

18. *S. Gracijan.* Duhovni in obhajanci; mnogi ljudski misijoni; spreobrnjenje lažnjivih „staro-katoličanov,“ protestantov in judov.

19. *IV. adv. nedelja. S. Favsta;* pripravljanje na prihod Gospodov; časna in dušna revščina po velikih mestih.

20. *S. Bl. Peter Kanizij.* Od Boga poklicani narodni voditelji na Avstrijskem in Nemškem; semenišča; skrivno in neznano terpljenje.

21. *S. Tomaž op.* Edinost v veri na Tirolskem; verski dvomljivci.

22. *S. Demetrij.* Redovi, ki so v zvezi z molitvenim apostoljstvom; dušni pastirji in njih čeda.

23. *S. Viktorija.* Katoliška dijaška družstva in zveze kupčevalcev: vojaščina.

24. *S. Irmina* Volitev stanú po kerščanskih načelih; neko društvo duhovnov; zidarske zadeve.

25. *Božič.* Vernitev brezbožnega sveta k svojemu Bogu; cesar avstrijski.

26. *S. Štefan.* Spreobrnjenje visokega gospoda; mladenči prostomavtarski.

27. *S. Janez. Ev.* Da bi se spoznala vrednost deviškega stanú; odvernitev nekterih civilnih zakonov.

28. *S. Nedolžni otroci.* Da bi Bog obudil mnogo prijateljev otrok; sirotišnice, varovalnice in šole.

29. *S. Tomaž Beket.* Cerkev na Angleškem; stanoovitnost spreobrnjenih; bolni na duhu.

30. *S. Rajnerij.* Več občin, ki so od hujskačev zapeljane; vse doposlane, neimenovane ali neuslišane prošnje in zadeve.

S. Silvester. Kerščanska hvaležnost ob koncu leta. O p o m b a. Molitvice so tiste kakor prejšnji mesec.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata,

naših angeljev varhov in vsih naših patronov Beg dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva. preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Ud bratovščine N. lj. Gospé se priporoča v molitev vsem udom za odpuščenje grehov, in da bi dobil v zakon pošteno, pobožno, prijazno, skerbno in pridno tovaršico. — Priporočamo v gorečo molitev vsem udom N. lj. G. presv. Serca neko prav važno dušno zadevo za celo mesto, da bi se vresničila. — Oseba, ki je v nevarnosti zaradi bolezni v gerlu nagle smerti umreti, se goreče priporoča v bratovsko molitev Naše ljube Gospé za pomoč. Ako bo uslišana, hoče v slavo Marije D. po „D-nici“ razglasiti. — Že dolgo bolna na očéh išče pomoči pri Naši ljubi Gospej in se v ta namen goreče priporoča v bratovsko molitev; to upa po Mariji doseči in hoče zahvalo po „Danici“ razglasiti, ako bode uslišana. — Bolna priporočena za pomoč. — Nevarno bolna. — Bolan duhoven.

Zahvale.

Ravno v došlih „Šmarnicah“ družbe sv. Mohora čital sem, kakc ti, o moja mila Mati Marija, zaupljive prošnje uslišuješ, ker sem pa tudi jaz eden tistih, kateremu si ti, o moja dobra Mati, svoje ljubeznjive roke v pomoč podala, toraj te prosim, sprejmi mojo hvalo, katero jaz nevedni tebi darujem.

Pervič, o Marija, se ti zahvaljujem za milost, katero si mi storila, ko si me rešila iz sužnjosti satanove; kajti ti si mi bila edina lestvica, po kateri sem zamogel priti iz brezna pregréh in razuzdanosti.

Drugič, o Marija, se ti zahvaljujem za zdravje, ki si mi ga sprosila od ljubega Jezusa, katerega mi ni mogel noben zdravnik podeliti.

In tretjič pa, o Marija, se ti zahvaljujem za ravno podeljeno službo, ki si mi jo sprosila, in za vse druge milosti katerih je pa toliko, da jih ne morem sošteti.

Kaj ti pa hočem, o Marija, za vse te milosti darovati? Druzega nimam, kakor le edino svoje serce; sprejmi ga tedaj, moja ljuba Mati, očisti ga, in posveti ga sebi v dar; mene pa, svojega revnega služabnika, blagoslovi in dodeli mi še to milost, da bom prav iz serca hvaležen za vse milosti, ki si mi jih podarila, in da se bom v tvoji družbi preselil v tvojo veličastvo, kjer te bom s tvojimi služabniki častil in hvalil na vekomaj.

Alozij.

Očitno in iskreno zahvalo izreka N. lj. Gospej presv. Jezusov. Serca, ker je bil, kakor zagotovo sodi, po Njeni priprošnji pri Bogu uslišan v preimeniti zadevi

duhoven

na Gorenjskem.

Serčna zahvala N. lj. Gospej presv. serca, ktera je milostno izprosila, da je več bolnikov, pri katerih je vse obupalo da bojo kedaj ozdravili, zopet popolnoma zdravje zadobilo.

Z Notranjskega, 30. listop.

B.

Bila sem bolna 18 mesecev, ter sem imela tako hudo bolezen po vsih udih, da si sama nisem mogla prav nič pomagati. Dobila pa sem v roke cvetje sv. Frančiška, ter sem brala, koliko se jih je že ozdravilo na priprošnje N. lj. Gospé in drugih svetnikov. Sklenila sem, da hočem tudi jaz iskati zdravja, pri Nji, ki je „Zdravje bolnikov.“ in sem obljubila bila uslišanje v Danico naznaniti. Začela sem torej moliti devetdnevnic k N. lj. Gospej, ter sem jih molila več, eno za drugo: in uslišana sem bila, ker zdaj sem skoraj že popolnoma zdrava. Marija se toraj po pravici imenuje „Zdravje bolnikov.“ Čast in hvala toraj Mariji, prečisti Devici, naši ljubi Materi in Pomočnici!

Iz Idrije.

F. K.

